

tighed, at der i Contoirerne til alle Tider er en duellig og Forretningerne overfluede Chef, som under Omverlingen af Ministerierne, der i Tidernes Løb maaffee ikke vil udeblive her mere end i andre constitutionelle Lande, saa at sige kan være det stadige Princip i et saadant Contoir, og der i det Hele i paakommende Tilfælde, hvor den øverste Ledning af Forretningerne er vexlet, er istand til at give Oplysninger, som ellers Ingen let kan give, og der vil kunne forhindre, at der ved en Omskiftning af Personer indtræder en total Forandring af Systemet, hvor dette maaffee slet ikke tilligtes. Det er derfor, at jeg virkelig anseer det meget vigtigt, at man med Hensyn til Contoirchefers Stilling er noget mere vaersom, end jeg synes, at man er paa Veie til at være det; thi jeg troer virkelig ikke, at man opfatter det nærværende System ganske rigtigt, naar man drager saadanne Paralleler mellem en Contoirchefs og andre Embedsmænds Betydning, som man har gjort. Men jeg skal, som sagt, ikke opholde mig længer herved eller ved de Principer, som i denne Anledning leilighedsviis ere bleyne berørte.

Der er kun een Ting, som jeg endnu vil tillade mig at gjøre opmærksom paa, førend jeg sætter mig, — det er, at det vilde være farligt at gaae ind paa Mindretallets Forslag med Hensyn til Forhøielsen af en Gage, som Ministeren har foreslaaet, og det i et Tilfælde, hvor Gagen virkelig ikke kan kaldes ubetydelig. Myntmesteren har efter Finantsministerens Forslag 2,200 Rbd. foruden fri Voltg — Noget, som under vore Forhold maa ansees for en temmelig betydelig Gage. Det forekommer mig derfor, at der maatte foreligge meget klare Grunde for at denne Mand virkelig bør have endnu 300 Rbd., naar Thinget skulde tiltræde denne Indstilling, tværtimod hvad Finantsministeren har foreslaaet. Thi naar den ærede Ordfører har gjort Opmærksom paa, at Forhøielsen af en Contoirchefs Gage, naar den skeete efter Ministeriets Forslag og hvor der talte særegne Grunde derfor, let kunde drage en stor Række af andre Forhøielser efter sig, eller idetmindste kunde afføde mangfoldige Anordninger om Forhøielse, saa forekommer det mig dog aldeles indlysende, at en saadan Ud-

færd, som den man foreslaaer Thinget, at det tværtimod Ministerens Forslag skulde gaae hen og forhøie en Gage, i en langt høiere Grad vilde have dette tilfølge. Der er neppe Noget, der jo, naar han ikke havde opnaaet den Forbedring i sin Stilling, som han søgte hos Ministeren, vilde undlade at henvende sig til Thinget, eller idetmindste ikke vilde foranledige, at et saadant Forslag til hans Gunst kom frem i Thinget — og Foranledningen dertil vilde let findes af En eller Anden. Jeg indseer virkelig ikke, hvorledes man skulde komme bort fra den meget mislige Bane, hvorpaa man engang var kommen ind, naar Thinget saaledes uden aldeles klare og fremtrædende Grunde gif hen og forhøiede de Forslag til personlige Lønninger, som Ministeren har gjort.

F. A. Hansen: Jeg kan ikke negte, at jeg har befundet mig i en vis Forlegenhed mellem de forskjellige Anstuelser om Embedsmænds Gagering, som ere udtalte saavel af den ærede Ordfører, som af den høitagtede Finantsminister, og jeg har en Tidlang ikke vist ret, til hvilken Side jeg skulde bestemme mig ved at afgive min Stemme. Imidlertid synes jeg dog, efterat have hørt den ærede Ordførers Uttringer, at han holdt i en vel høi Grad fast ved Principet. Det synes nemlig som om vi, der først nu i de senere Tider have faaet egentlig praktisk fastere Principer, end der maaffee havde gjældt i tidligere Tider under den absolute Regjering, nu med næsten overspændt Ængstelighed holdt paa Principet og vare bange for, at det skulde slippe os ud af Hænderne, naar vi ikke til det Allerhøieste holdt fast ved det. Jeg kan ikke ganske dele den ærede Ordførers Ængstelighed for at fastholde Principet; skjøndt jeg vel kunde have Betænkelighed ved at afvige derfra, dersom Gagen blev bestemt efter en enkelt Mandes Skjøn og blev bestemt, uden at Grundene dertil bleve bekendte eller forelagte Thinget eller senere blev Gjenstand for en Discussion. Men da nu dog Gageringen ideligt hvert Aar vil komme til Dmtale i Thinget, vil Ministeren ogsaa komme til at gjøre Rede for, hvorfor han maaffee i det enkelte Tilfælde har forøget den, og de nu have den Sikkerhed, at Ministeren vil være forpligtet og endogsaa føle